

ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΑ

Μίαν διλιγόστιχον εἰδησιν διλίγων ἐφημερίδων Μάνηγελθη ἔνας θάνατος, διὰ τὸν ὅποιον ἐπρέπει νὰ πενθήσῃ ὁ χορὸς τῶν Μουσῶν καὶ εἰς τὸν ὅποιον ἥξεις μία δέσμη ἀττικῶν ἡων. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς φράσεις ἑκείνας, τὰς ὅποιας ἥγάπα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἡ Κατίνα Ψύχα, ὁ Γκογκούρ ἔλεγεν: «Οὐτὶ ὁ θάνατος, δταν πλήττη μίαν ὑπαρξίν νέαν καὶ ἀνθηράν, ἔχει κάτι τοῦ δολοφόνου». Καὶ ἡ δολοφονία ἔχει ἀκόμη κάτι τὸ πλέον ἄγριον, δταν ἡ νεαρά καὶ ἀνθηρά ὑπαρξίς διηγοίγετο ἥδη, ἐκλεκτὸν καὶ σπάνιον λουλοῦδι, εἰς τὸν ἥλιον φήμης θαλπερᾶς καὶ ἀνέμενον αὐτὴν ἡ πλήρωσις ἐνὸς ὄνειρου ἐμπνεύσεως ὑπερόχου.

Μία ἐλληνικὴ ἀνθησίς, τῆς ὅποιας τὸ θάλος κινεῖ τὴν ἔκπληξιν, καλύπτει σήμερον τὸν γαλλικὸν Παρνασσόν. Εἶγε πρῶτος ὁ λαζαντῆς τῶν τελείων στίχων, ὁ Ζάν Μορέας, διὰ τὸν ὅποιον ἔγραψε κάποιος κριτικός, ὅτι ἥδης νὰ κλείσῃ τὸν 19ον αἰῶνα, ποὺ ἐνεκαινίασεν ὁ Ἀνδρέας Σενιέρος, «Ἐλλην ἐκ μητρός, ὥστε νὰ λεχθῇ: «ὁ ὑστερογέννητος τῶν μεγάλων ποιητῶν τῆς Γαλλίας είνει καὶ αὐτὸς Ἐλλην». Ἄθρος καὶ περιπαθῆς μυθιστοριογράφος κατόπιν ὁ Κωνσταντίνος Φωτιάδης. Ποιητῆς παρνασσιακῆς κομψότητος ὁ Παῦλος Μουσοῦρος. Οἶξεν κριτικὸς καὶ χειριστῆς τῆς γαλλικῆς γλώσσης, γεμάτος ἀπὸ ἀττικὴν χάριν, ὁ Νικόλαος Ἐπισκοπόπουλος. Μουσικὸς τεχνοκρίτης μὲ βαθεῖαν τὴν διαίσθησιν τῶν ρυθμῶν καὶ τῆς ἀρμονίας καὶ φράσιν ἀπαλῶς μουσικήν, ὁ Καλβοκορέστης. Μυθιστοριογράφος καὶ ποιήτρια τελος, ἡ Κατίνα Ψύχα.

Ἐν ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς ἐλληνικῆς αὐτῆς χλωρίδος, ἡ ὅποια εὑρῆκε μίαν θέσιν ἰδιαιτέρων εἰς τὸν βαθύσκοπον γαλλικὸν Παρνασσόν, ἐπεισεν ἥδη μαραμένον...

Ολίγοι ἐγνώριζαν, ὅτι ἡ Κατίνα Ψύχα ἐθεράπευε τὴν ποίησιν καὶ τὰ γράμματα, πρὶν ἡ πρὸ διετίας ἡ γαλλικὴ «Ἐπιθεώρησις τῶν Παρισίων» δημοσιεύσῃ τὸ πολύκροτον μυθιστόρημά της «Οἱ αὐλοκόλακες τῆς δόξης». Μὲ τὸ πρῶτον της ἔργον, τὸ ὅποιον ἤρχετο εἰς τὴν εὐρεῖαν δημοσιότητα, μία ἀκτίς τῆς δόξης αὐτῆς, ἤρχετο νὰ στεφανώσῃ τὴν ἀγνή ἐλληνικὴ κατατομήν της, τὴν ὅποιαν φεῦ! εἶχε κουράσει καὶ ἐλλοιώσει ἡ νόσος.

Αλλ' οἱ παρακολούθουσιντες ἐπιμελέστερον τὴν φιλολογικὴν παραγωγὴν, ἐγνώριζαν, ὅτι ἥτο ἡ συντάκτρια τῆς εὐγλώτου ἐκείνης καὶ παλλομένης ἀπαντήσεως, μὲ τὴν ὅποιαν αἱ κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν εἶχον ἀπαντήσει εἰς τὸν πρὸς τὴν Ἐλλάδα ὅμονον τοῦ Ἐδμόγου Ροστάν, τὸ 1897. Ἐγνώριζαν, ὅτι εἶχε γράψει σελίδας εἰς τὴν «Κυανὴν Ἐπιθεώρησιν» γεμάτας ἀπὸ τὴν λατρείαν τῆς ἀρχαιότητος. Καὶ δὲν ἐλήμονον, ὅτι ἡ Ἐλληνίς, ἡ ὅποια εἶχε γείνει Γαλλίας συγγραφεύς, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀπέστελλεν ἔνθερμα ὄρθρα, ὑπερμαχούσα τῶν ἔθνικῶν συμφερόντων, εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Γενεύης».

Ο θάνατος, ὁ δολοφονὶς δὲς θάνατος, τὴν εὔρε μακράν ἀπὸ τὴν πόλιν, ποῦ ἥγάπα τόσον πιστά, ἐργαζομένην ἥδη εἰς τὸ νέον ἔργον της, διότι ἡ Κατίνα Ψύχα, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἀνικάνους καὶ ματαίους φιλοδόξους, τοὺς ζητοῦντας τὴν δόξαν

χωρίς ἐργασίαν, διεσκέλιζε μὲ στερρόν, ἀνδρικόν, ἀκούραστον βῆμα τὸ φοβερὸ μονοπάτι, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὅποιου φύεται ἡ δάφνη καὶ ἥδη μὲ τὴν κρινόλευκον χεῖρα ἡτοιμάζετο νὰ δρέψῃ ἔνα κλωνίον διὰ νὰ στέψῃ τὴν ὥραίαν κεφαλήν. Ο πένθιμος ἀσφόδελος ἀνέμιζε τὰ πικρόσουμα ἄγθη του ἀντῆς εἰς τὴν καταμέλανον ως γαγάτου κύμην τῆς Ἐλληνίδος παρθένου. Καὶ τὸ χέρι, τὸ ὅποιον τόσον καλὰ ἐγνώριζε νὰ κρατῇ τὸ κονδύλι γλώσσης, ποῦ δὲν ἥτο ἡ μητρική της, ἐπεισε βαρὺ καὶ ἀδρανὲς ἐπάνω εἰς τὴν νωπήν σελίδα ἐνὸς ἡμιτελοῦς βιβλίου. Η δόξα ἐξεδικήθη...

A

ΓΥΝΗ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Αἱ γυναῖκες ἡρχισαν τὴν κατάκτησιν καὶ τῶν δικαστηρίων ἐν Παρισίοις. Ή πρώτη γυνὴ δικηγόρος εἶνε ἡ Ρωσσίς Ἐλένη Μιροπόλσκη, ητις

Η δικηγόρος ΕΛΕΝΗ ΜΙΡΟΠΟΛΣΚΗ

ἀγορεύοντα σὲ τῷ Δικαστηρῷ

λαβοῦσα τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν, ἤρξατο παρισταμένη ως συνήγορος εἰς τὰ δικαστήρια. Έν τῇ εἰκόνι παρίσταται φέρουσα τὴν δικηγορικὴν τήβεννον.

B

ΕΚΘΕΣΙΣ ΜΠΟΚΑΤΣΙΑΜΠΗ

Οκτ. Μποκατσιάμπης, ὁ κατ' ἐξοχὴν Κερκυραῖος ζωγράφος, διωργάνωσε καὶ ἐφέτος ἔκθεσιν τῶν ἔργων του ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του. Ο συμπαθῆς καθηγητὴς εἶνε ὁ εἰσηγητής τῶν ἔτησίων μονομερῶν ἐκθέσεων. Εργάζεται ἀθορύβως, ἀλλ' ἀκαμάτως καὶ τὰ προσίστα τῆς ἐμπνέωσις του καὶ τῆς φιλοτεχνίας του ἔκθέτει κατ' ἔτος—παράδειγμα ἀνεξαντλήτου Κερκυραϊκῆς ἀγάπης πρὸς τούτοις δὲ φιλοπονίας, σπανίας εἰς τὰ χρονικὰ τῶν νεοελλήνων ζωγράφων. Αν καὶ τὰ θέματά του δὲν ποικίλουν, ἀν καὶ μετά τινος ἐπιμονῆς, ητις μᾶλλον θὰ ἥδυνατο γὰρ χαρακτηρισθῇ ως μοιρολατρεία, ἐμπνέεται διαρκῶς ἀπὸ τὴν γενέθλιον νῆσον, ἐν τούτοις πάντοτε